

Broder Markus satt på huk och kände försiktigt med fingerspetsarna utmed stänglarna. Timjanplantan var kall och fuktig av tinande frost. Om en tid skulle örtagården väckas till liv av vårsolen. Men inte riktigt än. I det sparsamma gryningsljuset tyckte han sig skymta något som rörde sig borta i skogsbrynet. Ett rådjur? En varg? Kanske en besökare. Han log för sig själv åt tanken. Det lilla klostret hade inte haft besökare på långa tider, ensligt beläget som det var på en ö i skogslandet. Här fick man vara nöjd med att ha sällskap av Herren. Och av varandra – fader Alain, den åldrige broder Olov och han själv. Han skulle just resa sig upp när han uppfattade ljudet av steg. Han lyssnade koncentrerat. Människor. Flera personer. Ett ilning av glädje strömmade genom honom. Han ställde sig upp. Tre gestalter. Munkar? I morgondunklet tyckte han sig uppfatta att deras huvor var röda. Eller var de kanske svarta med det röda fodret uppvikt i framkanten. Det är nog bara en synvilla, tänkte han. Besökarna fick syn på honom. De såg ut att tveka, rätade på ryggarna.

”Fader Alain, finns han här?” Rösten lät ung.

”Var skulle han annars finnas?” skrattade Markus. ”Han har befunnit sig här i hela sitt liv. Och aldrig någon annanstans.”

Porten till klostret slamrade till och öppnades.

”Det var ett förfärligt oväsen där ute.”

”Vi har besök.”

”Be dem stiga in då, inte stå där och gasta som ett rövarband!”

Besökarna tvekade inte ett ögonblick och när de närmade sig ljuset i portöppningen kunde Markus se att deras svarta munkhuvor verkligen hade rött foder. Fader Alain backade ett

steg när han lade märke till samma sak. Han såg bekymrad ut. Eller var det bara hans vanliga morgonhumör?

”Vad vill ni här i svinottan,” frågade han.

Hans vanliga morgonhumör alltså, tänkte Markus. Det var väl onödigt, vi som nästan aldrig har några gäster.

”Du vet vad vårt besök gäller.” Den kortaste av de tre tog ett steg fram. ”Det kan väl inte komma oväntat.”

”Broder Antonio”, fnös fader Alain. ”Så ni har alltså segrat till slut.”

”Inte än. Men stunden är nära.”

Fader Alain slog ner blicken och gjorde korstecknet. Mumlade för sig själv.

”Tror du på det själv?” Antonio lät föraktfull. ”Att han skulle förbarma sig över dig och ditt anhang?”

Markus kände ilskan hetta till: ”Vad är det för prat. Packa er härifrån. Nu genast!”

Antonio log, men bevärdigade inte Markus med så mycket som ett ögonkast. ”Vi ska snart ge oss av igen. Du kan vara lugn.” Han vände en iskall blick mot Markus: ”Vi ska lämna er oskadda.”

Varför kändes det som ett hot, tänkte Markus, men han valde att tiga.

”Finns det någon mer här?”

”Nej”, fader Alains röst var skarp. ”Bara jag och broder Markus.”

”Så broder Olov har lämnat jordelivet? För du står väl inte och bryter mot det åttonde budet?”

Fader Alain tittade bort, tigande.

”Sök igenom rummen.”

Antonios män lydde direkt och försvann mot klostrets inre. Han gick långsamt efter. ”Qui non nobiscum, contra est. Och du valde att förråda oss.”

Fader Alain spottade på golvet bakom honom.

”Spara på dina kroppsvätskor, fader Alain.”

De två andra kom tillbaka med broder Olov i ett onödigt fast grepp mellan sig.

”Se där ja. Där var ju den gamle. Då är det väl bara att hitta ett lämpligt valv.”

Han gick bort mot klostrets lilla kapell. Man kunde uppfatta hur han rörde sig runt i det sparsamma ljuset och undersökte rummet utmed väggarna. ”Här blir bra!” Hans röst ekade. ”Här är en perfekt nisch.”

Fader Alain slängde sig plötsligt mot porten i ett försök att fly, men den längste av besökarna hann ifatt honom med ett par snabba steg och fällde honom med ett brutalt slag i nacken.

”Någon mer som tänker försöka?” ekade rösten inifrån kapellet. ”Tänkte väl det. Då är det nog lika bra att ni kommer hit.”

Den länge tecknade åt Markus att släpa med sig fader Alain. Broder Olov hade fallit ner på knä men tvingades framåt med slag och sparkar. Plötsligt gjorde Markus ett utfall, sparkade den länge i knävecket. Han vacklade till, Markus fick in en hård spark i magen, den länge dunsade i golvet, kvidande. Markus måttade en spark till men stoppades av ett kraftfullt grepp om strupen.

”Ett litet ryck bara och din nacke är knäckt, din lille skit!”

”Nej nej, så fort ska det inte gå”, hördes inifrån kapellet. ”Vi vill ju att de ska få ett långt liv – med de enkla förutsättningar vi tänker ställa till förfogande. Inte sant? Bjud nu i stället våra vänner på lite av den rogivande drycken som vi fick med oss från den gamla änkan. Så att vi kan utföra vårt uppdrag i lugn och ro. Flaskan har väl inte skadats i tumultet hoppas jag. Har den det broder Vincent?”

Den länge hade kommit på fötter igen. Han drog fram fram en liten brun flaska ur en ficka i sin klädnad. ”Den är hel!”

”Bra! À votre santé, kära bröder!”

Det innebar inga större svårigheter för Vincent att tvinga i dem drycken. Markus satt fast som i ett skruvstäd. Visserligen spottade och fräste han när Vincent tvingade in flasköppningen i hans mun men han förmådde inte hålla emot. Fader Alain försökte vrida bort huvudet men fick ett par kraftiga slag mot tinningen och var halvt medvetlös när en dos av drycken gled ner i svalget. Den gamle hade inte en chans att bjuda motstånd.

Ett visst välbehag spred sig i Markus kropp, en varm känsla av frid. Hans huvud var tungt och han kände hur besökarens grepp om nacken lossnade. Han lutade sig halvt blundande mot väggen, såg hur Vincent försvann ut ur rummet, hur han strax kom tillbaka igen med en säck och några verktyg. Försvann han igen? Nu var han där med en säck till, en större. Markus slumrade till, och så var den där elaka munken tillbaka igen med en underlig ryggsäck. Ett träflak med tegelstenar. Markus satte sig ner och lutade huvudet mot väggen. Fader Alain låg på golvet med frånvarande ögon. Den gamle verkade avsvimmad. Markus tankar bleknar bort i ett behagligt ljus.

Nu har besökarna med de underliga huvorna börjat mura. Sten på sten. Rummet är svept i en vit slöja. Det enda som når honom är ett avlägset skrapande ljud och en doft av fuktig sten. Han sitter med ryggen mot väggen. Bredvid honom sitter Fader Alain och den gamle, besynnerligt upprätt. Framför deras fötter finns nu en bit av en mur. Han vill fråga dem vad det är som händer men orden stannar i hans huvud. Besökarna arbetar under stor koncentration. För varje lager mursten som läggs framför honom falnar hans medvetande. Långsamt, långsamt. Han dunkar sitt huvud mot den hårda väggen bakom nacken i ett fruktlöst försök att komma till ett helt vaket tillstånd. Förnimmelserna gäckar honom. Flyktiga tankar försöker bryta fram men löser upp sig i ett töcken. Nu har muren rests upp till ögonnivå. Han upptäcker att männen lämnat några små glipor i murverket. Man kanske kan få en klunk till av den behagliga

drycken. Han försöker fråga men nu börjar ljuset sina. Muren når snart hela vägen upp. Han försöker resa sig men utrymmet tillåter det inte. På sin ena sida har han fader Alain. Åt andra hållet tar väggen emot. Den sista stenen kommer på plats.

Nu är mörkret totalt.

Och tystnaden.

Han kan inte längre uppfatta männen där utanför.

Har de gått sin väg?

Skönt i alla fall att det finns ett par springor där luften kan ta sig in.